

tongen Gantsch affnijden tot
 in der eeuwigheyt, Oock die lippen
 die stout en onbedwongen In
 hooghmoet niet spreken dan ydelheyt.

4 Die stoutelick dit derven geven
 voren, Wy werden groot door
 ons tongh vol fenijn; Ons lippen
 vry ons alleen toebehooren: Laet
 ons liegen, wie sal ons meester zijn?

5 Om der bedrucker wille die seer
 klagen, Sal ick (spreeckt de Heer)
 nu opmaken my: De valsche ton-
 gen werden al verflagen, Van haer ge-
 welt wert mijn volck gemaect vry.

6 Onses Heeren woort is altijd be-
 vonden Suyver en reyn, ge-
 liick dat silver klaer, Dat gelou-
 tert is tot verscheyden stonden,
 Ja sevenmael geloutert is voor waer.

7 Dies wilt, o Heer, u volck nu
 voort bevrijden, En bewaren na
 uwe goedigheyt, Van dit boose
 volck, dat ons t'allen tijden, Soo

quelt ende benauwt met tegenheyt.
 8 Want de boose rontom gaen
 ende sweven, Hier ende daer on-
 vriendelick en fel, Dewijl dat d'argh-
 ste schalcken zijn verheven, En
 hier hebben geweld, macht en bevel.

Den XIII. Psalm.

Hoe lang' hebt gy besloten,
 Heer, My te vergeten alsoo seer?
 Sal 't altijd zijn en nimmer enden?
 Wilt gy u van my eeuwich wenden,
 Die benauwt ben soo langhs soo meer?

2 Hoe langh sal noch dat herte mijn
 Vol van anghst en van smerte zijn?
 En daer toe vol sorgen mits desen?
 Hoe langh sal mijn vyant noch wesen
 Mijn verwinner tot mijner pijn?

3 Aensiet my Godt, gy zijt mijn
 kracht, Troost mijn hert,
 't welck u doet sijn klacht, Wilt
 mijn duyfter oogen verklaren,
 Dat ick in den slaep niet moet varen
 Des doots, en daer blijven versmacht.

4 Op dat hy die my sterck bevecht,
 Niet